

У листі, якого написав мені того ж вечора, він уточнює: «Термін *невинність**, окрім усього, про що ми вже говорили, мені хотілося б пов'язати з іншим словом: *по-шттивістю***, «сердечним тактом», за висловом Джорджа Стейнера, що нашоствухе мене на думку про тактильність очей — звісно, тактильних на відстані, але від того це відчуття не менш яскраве».

Священник читає есе та робить нотатки на берегах. Однак частіше він звертається до поезії і романів — вони щільно закривають три стіни у його кабінеті. Саме при-страсть до літератури стала причиною нашого листування. Я відповіла йому щодо Стейнера, потім прийшла черга Бахтіна, Кафки і Цвейга. Він дуже детально коментує мої думки. Часте спілкування з письменниками — ніби

* Фр. *chasteté*.

** Фр. *courtoisie*.

навкір його зневазі до жінок — обдарувало розум кюре сміливістю.

А моє тіло він не помічає. Треба придумати щось. Може, злитися з чимось, до чого він часто звертається: з деревом, хмарами або камінням. Із книжками. Слід знову писати.

Візьміть і прочитайте — це тіло моє.

Коли я була ще дівчинкою, ми щоліта їздили до Іспанії. Перетинали всю Францію, потім кордон, далі їхали вздовж Кантабрійського узбережжя, де часто дощить і луки зеленіють яскраво.

Якоїсь миті ми звертали до масиву Пікос-де-Європа — його так назвали, бо це було перше, що помічали моряки, вертаючись із Нового світу. Через звивистий шлях мене нудило. Татові доводилося зупиняти авто, щоб я поблювала. Під крутим косогором несподівано з'являвся струмок — і що далі ми їхали, то вужчим і бурхливішим він ставав.

Нарешті ми добиралися до шале, розташованого у підніжжя Пен'я-В'єхи — найвищого у масиві. Це була велика прямокутна будівля, надана нам копальнею, де працював мій дядько. Дертися до шале доводилося на джипі, бо для нашої автівки шлях був надто суворий.

Наші дві великі родини жили там разом цілий місяць. Тітка з мамою були такі щасливі, що забували про існування дітей. Мешкали ми по кілька осіб в одній кімнаті. Займали усі приміщення, окрім мансарди на горищі, обладнаної для прислуги.

Іншою порою року, шукаючи відпочинку під час полювань на диких сарн, до цього будинку спускався сам генерал Фрэнко. Яюсь, коли ми полуднували в ідальні,

зовсім близько пролунали постріли. Ми вийшли подивитися. Франко попід горою щойно вбив сарну і її двох малят — нам пояснили, що нікого іншого він серед скель не знайшов.

Водив на полювання Франко місцевий сторож Блас, що завжди супроводжував нас під час вилазок у гори. Я була закохана у Бласа, і одного літа, вгадавши час, коли його не було у мансарді, я поклала на його подушку малюнок із сарною.

Блас був гарним чоловіком, смаглявим, темноволосим, його вуса сміялись одночасно з губами, а чоло (бездоганна арка брів, круглі щічки і гострі очі)валишалось незворушним. Певно, тоді літ йому було стільки ж, скільки мені тепер. Він міг би бути моїм батьком.

Як не крути, а священник також міг би бути мені за батька. І не через вік — він усього на два роки старший за мене — а тому що невдовзі після нашої зустрічі він сказав, що я можу телефонувати йому у будь-який час, навіть уночі. І що він уже нікому такого не пропонував, хоча іноді йому телефонують уночі — але лише у разі крайньої потреби. А мої тривоги, які щовечора піднімають голови, краще переповідати комусь, замість губитися ночами серед імлі снодійних. Мені це так сподобалося, що я розповіла священникові історію із сарнами. Та історію сторожа Бласа, який жодного разу не подякував мені за малюнки. Так нічого і не сказав. Жодного слова.